

„Семеен портрет”

„Като ни нагизди мама, изведе ни пред къщата до кладенеца, дойдоха и другите и фотографът започна да ни нарежда. Баща ми, мама и баба седнали на столове, големите ми сестри и братя прави зад тях, а ний най-отпред... Аз замръзнах от страх, а малката ми сестричка изписка и се сгуши в полите на мама. След това фотографът поправи на баща ми калпака и извика:

– Мирно.

Нещо рече щрак. Сърцето ми също рече щрак и всичко се свърши!”.

Биография

Димитър Христов Чорбаджийски, известен с псевдонима си Чудомир, е български писател хуморист, художник и краевед.

Той е седмото от осем деца в семейството на Мария Дончева и хаджи Христо Георгиев Чорбаджийски. През 1901 г. завършва началното си образование в родното си село Турия, а през 1904 г. – прогимназия в Казанлък. Намеренията на бащата са синът да стане офицер или търговец; майката на Чудомир го подкрепя в желанието му да се занимава с рисуване. За този избор и за плановете на бащата разказва самият писател в своята автобиография:

„Във Военното училище приемаха само синове на богатите и въпреки че в село имахме голям двор, не ме признаха за дворянин и отказаха да ме приемат. За свещеник също не ме харесаха, въпреки че ядях блажно през пости и вече нарушавах някои от десетте божии заповеди. Тогава той реши да ме направи бакалин, но като се увери, че съм раздавал стоки повече на вересия и везните се наклонявали все в полза на клиента, отчаял се съвсем. Тогава реших да постъпя в Рисувалното училище...“

До 16-годишна възраст учи в старозагорската гимназия „Иван Вазов“. През 1913 г. завършва четирите курса на Държавното художествено училище в София (мобилизиран по време на Балканската война), но се дипломира едва през 1919 г. във връзка с мобилизацията в Първата световна война. Учебният процес го сближава с Георги Машев, който го запознава с Димчо Дебелянов и Людмил Стоянов.

Как възниква псевдонимът Чудомир? Идеята е на съселянина на хумориста - Дянко Фурнаджията, който един ден видял fotografia на издирвания с парична награда деец на ВМРО - Чудомир Кантарджиев, и намерил огромна прилика между "терориста" и Митко. Така бъдещият писател и художник-карикатурист първо се сдобива с прякор, а по-късно прякорът му става псевдоним.

Чудомир е името, с което става известен, но използвал и други псевдоними: Брей, Два пъти фан, Фанфан, Дели Димо, Ер малък, Ъ, Максим Гладний, Оскар Бум, Пилот, Мария Василева, Сечко-Бечко, Стрелец, Фанко Фтичката, Чанка-Чунга, Шлук и Яу, Яу, Ч., Чуд. и др.

През 1921 г. Чудомир се жени за своята колежка – художничката Мара Нонова. В периода 1920 – 1932 г. работи като гимназиален учител в Казанлък.

През 1932 г. се налага Чудомир да напусне учителското си място (по онова време действа закон, според който единият от семейните учителски двойки е трябвало да напусне държавната работа). Чудомир е поканен да поддържа хумористичната страница на вестник „Зора“. Тази дейност се изразява в изпращането на няколко разказа и карикатури месечно и продължава до 1940 г., когато Чудомир пише писмо до главния редактор на вестника, с което заявява оттеглянето си: „Настъпи период на преоценка на ценностите. Не съм съгласен с политиката на в. „Зора“. Не съм доволен от постигнатото. Изобщо гражданинът Димитър Чорбаджийски не може повече да понася твореца Чудомир.“

През 1929 – 1930 г. отива на специализация в Париж: командирован е „да се запознае с методиката и пропедевтиката“ по рисуване в парижките училища. Престоява известно време и във Виена. През 1937 г. пътува до Рим, Венеция и Римини. "Вдишва културен въздух!", както се изразява самият той.

От 1938 г. е член на Върховния читалищен съвет, а през 1966 г. става народен представител в Петото народно събрание от район Павел баня. Става заслужил деятел на изкуството през 1965 г., а на 23 май 1967 г. получава званието народен деятел на културата.

Няколко дни преди смъртта си Чудомир предава на Серафим Северняк свитък с листове – „Драсканици в болницата“, включени в книгите „Избрани разкази“ (1967), „Под шарената черга“ (1981) и др. Там с привичното си чувство за хумор Чудомир отбелязва: „Стари и

добри мои приятели и другари, не съм се съмнявал ни за минута, че няма сърдечно да ме изпратите до „вечното ми жилище“, ако не вали дъжд.“. Една друга мисъл от същите записки вероятно може да бъде свързана с неговия избран край: „След като ме оперираха, доста време не можах да се обръсна и ми поникна бяла брада, та като се погледнах в огледалото, бях приятно изненадан, че приличам на Хемингуей. Ех, да имах и пушката му...“.

На 26 декември 1967 г. в София се самоубива като скача през балкона на третия етаж в болницата, в която се лекува. Два дни по-късно казанлъчани и хора, дошли от цяла България, изпращат Чудомир в последния му път. Погребват го по негово желание в градинката пред къщата му.

Творчество

В продължение на 60 години Чудомир твори. За пръв път публикува свои карикатури и злободневки в рими през 1907 година. Постепенно се пробва и в по-сериозните жанрове - започва да пише фейлетони, разкази и епиграми в списанията "Барабан", "Въртокъщник", "Остен", "Жило", "Червен смях", както и от вестниците "Слово", "Зора", "Искра" (Казанлък) и др.

Най-голяма популярност му донасят кратките му хумористични разкази. Те са издадени в поредица от книги: "Не съм от тях" (1935), "Нашенци" (1936), "Аламинут" (1938), "Кой както я нареди" (1940), "Консул на Голо бърдо" (1947) и др.

Най-известните си художествени произведения Чудомир представя през последните години на живота си. Серията картини е кръстена "Нашенци" и включва предимно акварели, рисувани в периода между 1932 г. и 1960 г.

В паметта на поколенията Чудомир ще остане с невероятно забавните си къси разкази и незабравимите си карикатури. Героите му са живи и непринудени - и в образ и в реч и се запечатват силно и трайно в съзнанието. Хуморът му е толкова тънък, непосредствен, органичен, че те хваща в сладка омая от жизнерадост и лекота. В същото време сатирикът в него не изпуска възможност да бодне като с карфица по чувствителните точки на всеки от нас и като отделен човек, и като българин. Народопсихологията в кратките му, уж лековати разкази е точна като скалпел.

Популярни цитати и мъдри мисли

"Не обичам, как'Сийке, и не съм от тия, дето се бъркат в хорските работи, ама има едни жени, като Тана Папучкина, като разчекнат едни уста - като ханджийска порта!"

"Каква приятна тишина би настъпила, ако хората говореха само това, което са премислили."

"Където има брак без любов — там има и любов без брак."

"Мъжът започва да дири ум в жена си чак след като е опитал всичко друго у нея."

"Най-празният от нашите дни е оня, в който не сме се смели нито веднъж."

"Обичай ближния си, но остави жена му на мира."

"Писателят-хуморист често улеснява задачата на философа. Той спомага да разберем човешката природа по един приятен начин."

"Ако искаш да узнаеш цената на парите, опитай се да вземеш на заем."

"Никоя порядъчна пчела не чака съвет от дървеницата как се събира мед."

"Даже и най-скъпият часовник има само 60 минути в час."

"Така се шегува животът - дорде разбереш, че "мястото ти е сторено", веднага се убеждаваш, че "времето ти е минало".

"Дето думат старите хора: то чушка ако не люти, краставица ако не горчи, жена ако не гълчи и мъж ако не мълчи, де ще му излезе краят, а?"

Автобиографични бележки

"Склонност към рисуване ще да съм проявявал още от ранно детство, защото и досега помня,че два пъти съм ял бой за това: един път от мама, загдето бях нашарил с въглен току що белосаните стени на къщата ни,а втория път от поп Никола, загдето с гвоздей бях надраскал върху черковния зид един голям кон. В четвърти клас обаче нарисувах с водни бои една лайкучка и две теменужки и те решиха съдбата ми. Като ги видя баба Замба - хазайката ми, - удари се с две ръце по бедрата и извика:

- Лъох, мари, същински ,същински, само че не миришат. Нима този келеш можа да направи туй нещо?

Тогава се убедих окончателно,че няма друг път за мене,че художник ще ставам на всяка цена, заряхах всички други предмети в училището и докато през сроковете бележките ми бяха добри,на края на годината в свидетелството ги нанизах като червени пиперки дванадесет двойки и една тлъста шестица. Дигнах яката на палтото, спуснах дълги до рамената коси и се застягах за София.

Баща ми обаче беше на обратно мнение по въпроса:

- Какви са тия сойтарлъци - крещеше той, - какво е това рисувателство? Не виждаш ли,че всички станаха вече социалисти и безбожници? Кой ще ти строи тебе занаят черкви,та да им пишеш иконите и хляб да припечелваш? Това занаят ли е? Празна работа. Небъдница.

И настояваше да стана поп или офицер. Моята упоритост обаче и решението да не се отбивам от начертания от баба Замба път растяха заедно с косата ми и след дълги караници и плачове най-после с триста лева в джеба и малък вързоп пристигнах в София."

Писмо на Чудомир до П. Пондев /Казанлък 29 ноември 1954 година

"Драги Петре,

Раснах в сравнително будна среда и като дете бях от най-силните ученици. Когато някой от по-горните отделения не си знаеше урока, викаха ме да му го кажа. По правилата на тогавашната педагогика след това трябваше да му ударя и една плесница отгоре. Минавах и за голям "спец" по разрешаване на всевъзможни ребуси, задачи и гатанки из тогавашните детски списания "Звездица" и "Младина".

В първите класове на гимназията учителят по рисуване пък откри големи заложби у мене, побърка ме здравата и на края на годината занесох на родителите си армаган - тефтерче с 12 двойки и 1 шестица по рисуване.

В Рисувалното училище постъпих против волята на баща си и трябваше да се грижа сам за прехраната си. В класната стая бях надраскал всички паравани с карикатури на другари и преподаватели, които станаха причина да бъда открит като карикатурист.

През лятната ваканция в село рисувах скици на селяни с молив или акварел, като освен външните черти мъчех се да уловя и вътрешните. Аз изобщо си обичам много нашенците. Не мисли обаче, че това са портрети от натура - всички са събирателни типове. "Хаджи Дончо" например е баща ми, хаджи Илия от Карагитлий - дядо Котю - кръчмар от село. В "Изкласил" рисувам себе си, макар никога да не съм носил потури. В "Първи урок" съм пак аз, а учителят е брат ми и т.н. "Как' Сийка" е направена от всички казанлъшки клюкарки."

Из писмо на Чудомир до негов приятел:

/София 19 април 1967 година- Правителствена болница - Хирургия/:

Ех, Коста, Коста, дали ще дойде време да има магазини, в които да се продават запасни човешки части? Ако имаше такъв, щях да си сменя всичките заедно с главата.

Бъдете здрави, обичайте се и се радвайте на живота!

ДНЕВНИК

1966 ГОДИНА

(със съкращения)

20 януари

Боля ме пръст и не можех да пиша доста време. Освен пръста, имам и цирей на лявото бедро. Не стига това нещастие, но за голяма изненада ми съобщиха, че съм бил представен и одобрен за народен представител в западния край на долината ни.

За всичко съм мислил, но за народен представител никога не ми е минавало през ума и се опитах да се откажа, но то минало през ЦК на партията, през Централния съвет на ОФ, през партийната организация на Писателския съюз и всички знаели, а аз - не. Не съм член и на партията. Не съм бил член никога и на никоя партия.

- Не си член - думат, - но си общественик, обичаш селянина, познаваш нуждите му, връзки имаш, авторитет имаш и ще вършиш работата по-добре от другите.

- Но аз съм на 76 год. вече, какво искате от мене? Да ме уморите ли? Това виж - може. Та кога аз съм държал политическа реч, напр., особено предизборна?

- Ти няма да държиш. Има кой да върши това - и т.н., и т.н.

~~~

И какво се получава: пенсия 120 лв., като заслужил деятел на изкуството - 100 и, ако ме изберат - 60 лв. месечно, стават 280 лв. месечно. Неправилно, нередно, несправедливо! Що за разточителство? Що за пилеене средствата на народа?

Аз, обаче, ще ги върна на народа, ще му ги върна изведнъж, на куп.

~~~

Имам в района си 13 села, които имат до 113 нужди и ще ми представят своите "поръчения", които аз ще се мъча да изпълня. Партията значи ми слага един самар на гърба, а отгоре пълни дисаги с "поръчения" на избирателите и аз ще препускам от учреждение на учреждение, от големец на големец, работа да върша.

29 януари

Бях в с. Павел баня. Отгде са подушили, допиляха се и от телевизията да ме снемат, като провеждам предизборно събрание. Наругах ги.

- Аз - казах им - нито съм толкова голям, нито съм толкова маниак, та непрекъснато да ми пъчите муцуната по вашите екрани. Само мене и Насър ли ще гледат хората?

Събранието мина при отлично настроение и всеобщо одобрение. Правих събрания и в Тъжа, Александрово и Осетеново - все така добре посетени.

Нашите хора, казват, не обичат вече да ходят по събрания. Омръзнаха им и никога не са се събирали толкова души, както сега. Омръзнаха им тия дълги заседания и тия скучни речи на полуграмотни агитатори.

~~~

Много бях ядосан и отчаян, като научих, че без да ме питат, са ме посочили за народен представител, но почна да ми става интересно. Доближих се сякаш до нуждите и болките на народа и искам да им помогна, според силите си. Те не са лъгани както в миналото и знаят кое е възможно, как и кога. Знаят и да чакат.

8 февруари

Болен съм от 3-4 дни. Един опасен грип, от който носът ми се е деформирал. Не мога да ходя по селата. Бях само в Горно и Долно Сахране, но има още 5-6 за посещение. Жената също е болна.

14 февруари

Вчера идва сътрудник на радио София, съблече се, сложи апарата, извади тефтер и поиска веднага да запише на магнетофонна лента отговорите ми на три негови въпроса. Казах му, че съм болен и в момента не мога да мисля, ни да отговарям на никакви въпроси. Ако иска, да ги остави и като се пооправя след 3-4 дни, ще изпратя отговорите си. Той не пожела това, развика се, развиках се и аз и си дигна партушината. Вечерта не можах да мигна от нерви.

Всеки ден нахални репортерчета от всички вестници идват и ми късат нервите... Не ми стига грипът, а и вестникари отгоре.

~~~

Вкъщи е ад. Жена ми с напреднала склероза нито готви, нито пере, нито нещо шета и аз се храня в ресторант. По дяволите титли и богатства, кога нямам дом, където да почивам и работя спокойно!

2 март

Тази вечер столичната преса шумно обяви, че всички кандидати на ОФ са избрани, сякаш някой се е съмнявал в това. Тия дни, казват, ще ни викат в София да ни кълнат. Не зная само дали няма да ни въведат обща униформа.

~~~

Дано е вследствие на моя грип, но аз повече от месец лошо спя и нямам никакъв апетит. Много грижи ми натрупахте, драги мои доброжелатели.

4 март

Днес бе открита сесията на Окръжния народен съвет в Ст. Загора и то от мене, понеже съм бил най-стариет съветник. Какво ще съветваме народа, не знам и дали ний или той ще ни съветва - ще видим. Колкото и да избягвам шаблона в няколкото думи, които казах, все не може съвсем да се избегне. На 11-ти т. м. пък се открива Народното събрание. Дано има някой поне с 5-6 дена по голям от мене!

15 март

На 11-ти март бе открито Народното събрание (5-то). За мене беше любопитно. Доста бели или плешиви старчески глави и много млади. Това е, може би, най-пъстрата камара с депутати, поети, писатели, артисти, карикатуристи, хумористи, военни и пр.

Седнах до Димитър Талев, който е по-стар народен представител. "Гледай сега! - казва. - Сигурно ще ти е интересно, но после ..."

Изтъркули се дневният ред набързо, избраха ме в комисията по просвета и култура и на втория ден по обед всичко приключи, защото, казват зевзеците, следобед беше мачът "Левски" - "Славия", а между депутатите имало много запалянковци.

- Как мина сесията? - питат ме приятели.

- Добре - казвам. - Аз мислех, че е кой знае колко трудна работа да бъдеш депутат, а то било лесно - дигаш дясната ръка, дигаш я... Като се умори - почваш лявата и това е.

~~~

Тези мои шеги ще ми вкарат таралеж в гащите, ама де да видим! Пък най-сетне, това съм си аз и никой не може да ме промени. Не ме ли познават?

21 март

Дойде у дома Васил Дончев от Турия и иска да назначи лишения за кражби и изнудвания от свещенически сан младеж из Асеновградско, когото не познавам. "Един глас - кай - има момчето - като звънче."

Същия ден дойде един от Хаджиивановите синове да ми се оплаква, че когато си варил сливовата ракия, му взели данък 15 лв. на казан и по 2 л ракия и че зидарите в съставната община образували промкомбинат, и работата не вървяла, защото си докарвали по-малък "трудовак" отпреди.

Надвечер пък, пристигна Надя Кънчева с молба да и открия художествена изложба в Ст. Загора, защото съм бил "авторитетен". През деня съседът ми ми намекна, че съм можел да оправя нашата улица, но не съм искал.

~~~

На устната постоянно ми излиза пъпка като след треска. Така от няколко години - яви се, изгуби се и пак се появи. Сега стои вече около 40 дни и не мисли да оздравява. Рак ще да е, но ме уверяват, че щели да го излекуват, да го изгорят. Излезе на долната ми устна, когато ми съобщиха, че съм бил определен за народен представител и две нощи не спях.

5 април, София

Пъпката се оказа действително рак. Започнаха да ми правят нагревки и то 10. И тази болест нямах, и тя ме споходи. Дано е последната! Нагревките правя сутрин и след това повечето съм в хоремага. Вечер ходя на театър. Студентите от ВИТИЗ, напр., изнесоха "Вкус на мед" от Шийла Дилейни. Бях на първия ред и не можах да чуя половината текст. На другата вечер, в същия театър, от същия стол гледах "Пътник без багаж" с артисти от Народния театър. Всичко чух и великолепно играха.

~~~

Почина председателят на Писателския съюз и авторът на "Тютюн" Димитър Димов. Страдал от главоболие и умрял внезапно от мозъчен удар. Много даровит човек. Не трябваше да го товарят толкова!

~~~

Новото издание на книгата ми се пусна по книжарниците в петък и в събота нямаше нито една.

10 април, събота

Правиха ми седма нагрявка, но остават още три. Тежи ми въздухът на София и тая стая-кафез в хотела. В столицата и здрав да съм, не мога да стоя повече от седмица. Днес забелязах, че ми няма венчалният пръстен, а той изобщо не можеше да се вади от пръста. Навярно се е отлепил и паднал.

1 май

Стоя си у дома с още доста голяма рана на устната. Изглежда, че най-малко месец ще е нужно, за да заздравее. Така ми се ще,

защото вече минаха 15 дни. Гледам по телевизията манифестацията на столичани и ми идва на ум статията на Ангелушев. Не стана ли шаблон това? Не омръзна ли, не ги ли изморяваме хората и в този празник? Не е ли по-добре да си се почерпят в предприятията, да си поиграят и да си отидат. Правеше ми впечатление, че и големците, които приемат "парада", им е някак уморително и скучно.

10 май

Вече 25 дни от последната награвка и раничката, макар и малка, все още стои на устната ми. Прави са лекарите, дето ми дадоха месец и половина, докато направят проверка. Едва до края на май може да се очаква да зарасне (ако имам късмет), ако не - наново награвки. Не мога да се съсредоточа и не мога да се заловя за сериозна работа. Подрасквам в скицника, попълвам дреболии, чета и толкоз.

22 май

Отидох в Народното събрание да прочета протокола на комисията по просвета и култура, понеже на това събрание не можах да присъствавам, поради болестта си. Два часа го търсиха и не го намериха. Казаха ми да си отида и ще ми се обадят по телефона. Два дена чаках и никой ме не потърси. Рибата се умирисва откъм главата!

~~~

Казаха ми, че в петък 10-и юни Управителният съвет на Писателския съюз ще има заседание, та да не си отивам на 5-ти същия месец. Стоях пет дена да чакам това заседание и в този ден ми съобщиха, че се отлагало за 14-ти с.м., и аз си тръгнах. Рибата се умирисва от главата!

28 и 29 юни

Сесия. Комисията по просветата разгледа въпроса за задължителното 8-моклоасно образование. Освен народните представители, бяха поканени специалисти и беше доста оживено. Липсват помещения, кабинети, преподавателският персонал не е на високо ниво. Малко от учениците цигани и турци завършват 8-и клас и пр.

~~~

Димитър Талев се разболял опасно. Водели го в Русия и го върнали обратно. Казват, рак в гърлото или дробовете. Хубаво ни потръгна - най-талантливите Димов и Талев... Казват, че и Ханчев бил зле.

14 юли

Православните и правоверни баби от моето село ме намразиха, че не им назначих за поп един мошеник, лежал 6 години в затвор, бил баща си и пр. Харесали го само за това, че "гласчето му било като звънче". Нещастна религия! "Искаме си го - казват - и това си е! Не щем поп Георги, че "няма мелодия"!"

14 септември

Първият ден на учебната година. От 5-6 дена ходя да ходатайствувам за приемането им в училище на най-слаби и най-некадърни синове и дъщери на мои избиратели.

~~~

От тичане по ходатайство се роди мъдростта: Усилията на човешкия крак да си намери удобно място в съвременните обувки се казват мазол.

~~~

Отгоре ми казват: "Да бъдеш народен представител, това е почетна длъжност." Да, да, почетна! - Затова скоро поп ще ми почете заупокойната молитва.

21 септември

В началото на месеца открихме новото читалище "Иван Вазов" в с. Долно Сахране. Приветствувах ги от името на Върховния читалищен съвет. Понеже беше горещо, съблякох си пуловера и го оставих, и забравих у един бивш мой ученик, където бях на гости. Три седмици го търсим из къщи с жената и обвинихме няколко души, че са го откраднали. Вчера сутринта ми го донесоха от селото.

~~~

В Китай е страшна чистка в партията, придружена с безобразия и хулиганства. Тито и той, изглежда, има вътрешна опозиция и сменя, уволнява. У нас бившите партизани, сега големци, мърморят, че държавата се управлява само от "чавдарци", с които е бил Тодор Живков. Де Гол се цепи от НАТО, жестоката и "мръсна война става още по-кървава във Виетнам и т.н., и т.н. А всички викат: "Мир, мир, мир!"

3 октомври

Днес беше открита четвъртата ми художествена изложба.

14 октомври - 14 ноември, София, болницата ...

Така е, запомни: Почнат ли да ти устройват юбилеи, да те кичат с ордени, да те снимат на филм и пр. - готви се за мрене.

~~~

Наскоро в Народния театър играха пиесата "Пътник без багаж". И аз съм един такъв пътник.

~~~

Весел живот - толкова весел, че просто не можеш да го изплачеш.

~~~

Който гони два заека, не улавя ни един. Аз гоних три, затова Емилиян Станев ще яде зайци, а аз ще преглъщам суха плюнка.

~~~

Тия дни се открива IX конгрес на партията. И у мене се готви подобно нещо делегати от всички болести в света се събират на конгрес.

~~~

Седемдесет и шестата ми година навършва след няколко месеца. Прилична възраст за пътуване към "оня свят".

~~~

Пък и такива тържествени погребения се правят в наше време, че просто на човека да му е драго да умре.

~~~

Кога си здрав, никой се не сеца, а разболееш ли се и нищо ти се не яде, току ти носят всевъзможни лакомства.

16 ноември

Уж съм безпартиен, а пък, според лекарите, червените ми кръвни "телца" много повече от белите били

~~~

Като се завърнах у дома, идват гости и ме питат: "Как си?" Аз им отговарям телеграфически като онзи македонец: - Унче малце болен, в петък погребение.

1 декември - 31 декември

Не се плаша, че пак ще легна - чистата съвест ми е добра възглавница.

~~~

Не е раче-осмокраче. - Най е рак стокрак.

~~~

Мисля да умра през 1967 год., защото 1966 беше отредена за най-добрите представители на изкуството.

~~~

И не ще да е толкова лошо на "оня свят". Щом космонавтите кацнат на Луната, след това ще кацнат при нас и ще ни носят вестници и разни новини от Родината.

~~~

Ех, ако имаше магазин за запасни човешки части и органи, бих сменил всичките си и най-напред главата.

~~~

Тук на мен се яйце пече - във живота си тече...

~~~

И все пак, колко е самотен човекът, колко е сам-самин в света...

~~~

... Външната рана зарасна почти, но вътрешната...

~~~

След операцията доста време не можех да се обръсна, та ми порасна една бяла брада а като се погледнах в огледалото, заприлича съм на Хемингуей. Не е зле, поне в последните си дни, да заприличаш на велик човек, а?

~~~

Ах, ти рак, ти мой враг, медицината може да е безсилна, но аз...

~~~

Стойна и Пеньо, като ида горе, ще кажа на свети Петра да ви запази най-хубавото място в рая. Сто години да го пази за вас. Той мене няма да ме пусне, но ще ме послуша, защото ще го направя на нищо във вестника на дяволите.

~~~

Да, ще я напусна аз тази болница, но по гръб.

~~~

Жено, бъди спокойна, ако и да сме безсмъртни, на оня свят пак няма да се ожена втори път.

~~~

Спорят за различните марки леки коли. Аз пък мисля, че най-удобната е - катафалката - хем си лежиш, хем си обкичен с цветя, хем нищо не усещаш.

~~~

Преляха ми кръв. Трябва да е взета от някой комсомолец, че почнах да буйствувам и да се заглеждам в медицинските сестри.

~~~

Ден за посещение. Много близки и роднини, но за мене никой не дойде. Един черен от Судан, даже, бе посетен от 5-6 негови другари черни.

~~~

Отидох в болничната библиотека и поисках някоя весела книга. Библиотекарката, която не ме познава, ми поднесе моята книга. - Този автор не ми действа - казах. - Той не е в състояние да ме развесели.

Използвани източници:

<https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%A7%D1%83%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%80>

https://memoaribg.com/index.php?option=com_mtree&task=viewlink&link_id=35&Itemid=

<https://www.desant.net/show-news/36758>

<https://impressio.dir.bg/ikoni/chudoto-chudomir-nay-prazniyat-ot-dnite-ni-e-onya-v-koyto-ne-sme-se-s-meli-nito-vednazh>

<https://www.hera.bg/s.php?n=4284>

<http://povtorifantaziata.blogspot.com/2015/01/3.html>

<https://pavlinad.wordpress.com/2011/02/02/%D0%B8%D0%B7%D0%B3%D1%83%D0%B1%D0%B5%D0%BD%D0%B0%D1%82%D0%B0-%D1%81%D0%BD%D0%B8%D0%BC%D0%BA%D0%B0/>